

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 15 PŽ-3996/2022-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednika vijeća, Maria Vukelića, suca izvjestitelja i Marine Veljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza MATHIAS d.o.o. „u stečaju“ Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31, OIB 04856996187, kojeg zastupa punomoćnica Ana-Marija Bogović, odvjetnica iz Slavonskog Broda, protiv tuženika MATO ŠIMUNIĆ iz Vinkovaca, Gustava Krkleca 15, OIB 57774941531, kojeg zastupa punomoćnik Slaven Karban, odvjetnik iz Vinkovaca, radi isplate iznosa od 458.915,54 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-254/2021-80 od 26. srpnja 2022., u sjednici vijeća održanoj 14. veljače 2023.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-254/2021-80 od 26. srpnja 2022. u dijelu izreke u kojem se odbija tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku MATO ŠIMUNIĆ iz Vinkovaca, Gustava Krkleca 15, OIB:57774941531 da tužitelju Stečajna masa iza MATHIAS društvo s ograničenom odgovornošću za trgovinu, proizvodnju i usluge „u stečaju“, Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31, OIB:04856996187, isplati iznos od kuna 403.067,14 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, tekućom od dana podnošenja tužbe pa sve do isplate, sve u roku od 8 dana od donošenja presude“.

r i j e š i o j e

I. Ukida se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-254/2021-80 od 26. srpnja 2022. u dijelu izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev kojim se zahtijeva da se naloži tuženiku MATI ŠIMUNIĆU iz Vinkovaca, Gustava Krkleca 15, da tužitelju Stečajna masa iza MATHIAS društvo s ograničenom odgovornošću za trgovinu, proizvodnju i usluge „u stečaju“, Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31, isplati iznos od

55.848,40 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. svibnja 2016. do isplate, a tužba se u tom dijelu odbacuje.

II. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje se rješenje Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-254/2021 od 26. srpnja 2022. u točki II. izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom i rješenjem prvostupanjski sud je u ovoj pravnoj stvari odlučio: „Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi: 1. Nalaže se tuženiku MATO ŠIMUNIĆ iz Vinkovaca, Gustava Krkleca 15, OIB:57774941531da tužitelju Stečajna masa iza MATHIAS društvo s ograničenom odgovornošću za trgovinu, proizvodnju i usluge „u stečaju“, Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31, OIB:04856996187, isplati iznos od 458.915,54 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, tekućom od dana podnošenja tužbe pa sve do isplate, sve u roku od 8 dana od donošenja presude. 2. Nalaže se tuženiku MATO ŠIMUNIĆ iz Vinkovaca, Gustava Krkleca 15, OIB:57774941531da tužitelju Stečajna masa iza MATHIAS društvo s ograničenom odgovornošću za trgovinu, proizvodnju i usluge "u stečaju", Vinkovci, S.S. Kranjčevića 31, OIB:04856996187, nadoknadi ovim postupkom prouzročeni parnični trošak u roku od 8 dana od donošenja presude.

I Odbacuje se tuženikov prigovor radi prijeboja u iznosu od 458.915,54 kn. II Tužitelj je dužan tuženiku naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 44.687,50 kn u roku od 8 dana.“

2. Protiv navedene odluke tužitelj izjavljuje žalbu i to protiv presude u cijelosti i protiv točke II. izreke pobijanog rješenja iz svih žalbenih razloga.

Slijedom navedenog predlaže preinačiti podredno ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje uz naknadu troška žalbe.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Žalba nije osnovana.

5. Presuda i rješenje ispitani su u pobijanom dijelu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19 i 80/22; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 458.915,54 kn sa zakonskom zateznom kamatom. U tužbi u bitnome tvrdi da je tuženik za vrijeme dok je bio zastupnik po zakonu tužitelja, neovlašteno koristio financijska sredstva tužitelja i to za vlastite potrebe na način da je novčana sredstva tužitelja u iznosu od

458.915,54 kn uložio u svoju vlastitu nekretninu i gradnju građevinskih objekata koji se nalaze na nekretnini tuženika a što je vidljivo iz financijske dokumentacije tužitelja i priznanja tuženika. Uz tužbu dostavlja dva dopisa tuženika koje smatra priznanjem postojanja svog potraživanja.

7. U ranijem postupku prvostupanjski sud je donio presudu pod poslovnim brojem P-251/16-28 od 17. veljače 2017. u kojoj je u točki I. izreke naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 403.067,14 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom te da mu naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 33.378,00 kn u roku od 8 dana, u točki II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev za iznos od 55.848,40 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. svibnja 2016. do isplate, a u točki III. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 7.000,00 kn.

8. Protiv navede presude tuženik je izjavio žalbu, a Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je odlučujući o žalbi tuženika rješenjem poslovni broj PŽ-7403/17-3 od 30. kolovoza 2021. ukinuo presudu u pobijanoj točki I. njene izreke i vratio predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U odnosu na točku II. izreke presude nije izjavljena žalba.

Dakle u točki II. izreke presude poslovni broj P-251/16- 28 od 17. veljače 2017. pravomoćno je odbijen dio tužbenog zahtjeva za iznos od 55.848,40 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. svibnja 2016. do isplate pa u ponovnom postupku nije bilo mjesta o tome ponovno odlučivati.

Time je prvostupanjski sud odlučio o dijelu zahtjeva o kojemu je već prije pravomoćno presuđeno čime su povrijeđene odredbe čl. 354. st. 2. t. 9., ZPP-a, pa je na temelju odredbe čl. 369. st. 2. ZPP-a u tom dijelu ukinuta prvostupanjska presuda i odbačena tužba te je riješeno kao u točki I. izreke ovog rješenja.

9. Žalitelj u žalbi u bitnome ističe pogrešnu primjenu materijalnog prava, zatim da je izreka pobijane odluke u proturječju s obrazloženjem, te je nejasna i nerazumljiva. Sud je na temelju istih činjenica i istih dokaza u ponovljenom postupku sada donio u cijelosti oprečnu pobijanu odluku.

Ističe da je tuženik sam priznao da je neovlašteno koristio financijska sredstva tužitelja i to za vlastite potrebe, te učinio nespornim da ima dugovanje prema tužitelju u iznosu od 458.915,54 kn. Navodi da prednik tužitelja i tuženik nisu nikad sklopili ugovor o zakupu.

Ističe da se u ovom slučaju radi o ulaganju u materijalnu imovinu. Smatra da tuženik u stečajnom postupku nije prijavio potraživanje jer za to ne postoji pravna osnova, a ne postoji ni pravna osnova za prijeboj.

10. Osnovani su žalbeni razlozi pogrešne primjene materijalnog prava jer nije do kraja jasno na temelju kojih sve točno propisa je prvostupanjski sud utemeljio svoju odluku. Međutim, pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo je jednako odlučiti o dijelu tužbenog zahtjeva sadržanog u izreci ove drugostupanjske presude.

11. Nije sporno da tuženik u stečajnom postupku nije prijavio potraživanje. Prvostupanjski je sud odbacio tuženikov prigovor radi prijeboja, a njegova odluka o tome nije niti predmet žalbe pa je nejasno zašto to tuženik ističe.

12. Između stranaka nije sporno da su tuženik i njegova supruga Katica Šimunić suvlasnici nekretnine svaki u $\frac{1}{2}$ nekretnine koja je upisana u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Vukovaru, z.k. odjel Vinkovci zkč.br. 4373/3 u naravi kuća br. 15, pogon za preradu mesa br. 15/1 i dvorište u ulici Gustava Krkleca površine 565 m², upisano u zk.ul. 1577 k.o. Vinkovci.

Također nije sporno da su tuženik, njegova supruga Katica Šimunić i njegov sin Slaven Šimunić bili osnivači prednika tužitelja, a tuženik i njegova supruga istovremeno su bili i direktori prednika tužitelja nad kojim je 23. prosinca 2013. otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj St-2437/13. Iz stanja spisa proizlazi da je prednik tužitelja u predmetnom pogonu za preradu mesa obavljao svoju djelatnost od 2003. do 2013. godine.

13. Ovaj žalbeni sud smatra da je činjenično stanje u prvostupanjskoj presudi pravilno utvrđeno, ali da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo (čl. 373. ZPP-a). Međutim, pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo je jednako odlučiti o tužbenom zahtjevu. Stoga je valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u dijelu kako je navedeno u točki I. izreke ove presude. (čl. 368. st. 2. ZPP-a).

14. U odnosu na ostale odlučne žalbene razloge navodi se sljedeće:

Sud nije vezan pravnom osnovom spora (čl. 186. st. 3. ZPP-a) te slobodno ocjenjuje dokaze (čl. 8. ZPP-a). Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose (čl. 2. ZOO-a) a mogu ih urediti i drukčije nego što je Zakonom o obveznim odnosima uređeno (čl. 11. ZOO-a). Objekt ugovorne obveze je činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva (čl. 269. ZOO-a). Također Zakon o obveznim odnosima propisuje načelo jednake vrijednosti uzajamnih činidaba (čl. 7. ZOO-a).

15. Polazeći od navedenih zakonskih odredbi, a na temelju utvrđenog činjeničnog stanja, savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj žalbeni sud zaključuje da su prednik tužitelja i tuženik prešutno i konkludentno sklopili neimenovani ugovor.

Sadržaj i objekt tog ugovora bila je činidba prednika tužitelja da svojim sredstvima prenamijeni postojeću pomoćnu zgradu tuženika u pogon za preradu mesa u kojem će obavljati djelatnost, bez da od tuženika traži povrat za to uloženi sredstva.

Činidba tuženika se sastojala u tome da dozvoli tu prenamjenu te da od prednika tužitelja ne traži isplatu zakupnine -naknade za korištenje njegove pomoćne zgrade. Stranke su se dakle sporazumjele da s tih osnova jedna prema drugoj nemaju potraživanja.

Te činidbe su moguće, dopuštene i određene, odnosno odredive. Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da su taj ugovor stranke i izvršavale i to u razdoblju od oko 10 godina, od 2003. godine pa sve do otvaranja stečajnog postupka nad prednikom tužitelja 2013. godine.

Takav zaključak je logičan i životan, a dodatno proizlazi i iz činjenice da je tuženik u to vrijeme bio direktor prednika tužitelja, supruga i on bili su članovi

prednika tužitelja te istovremeno suvlasnici nekretnine u kojoj je prednik tužitelja obavljao djelatnost. To je vidljivo i iz činjenica da tuženik nije nikada niti naplatio a niti postavio zahtjev za naplatu korištenja pogona - zakupninu. Jednako tako prednik tužitelja nije do otvaranja stečajnog postupka od tuženika tražio povrat uložених sredstava.

16. U odnosu na žalbene razloge da tužitelj i tuženik nisu nikad sklopili ugovor o zakupu te da je jasno propisano da ugovor o zakupu mora biti u pisanom obliku, ovaj žalbeni sud ocjenjuje da to s obzirom na utvrđeni sadržaj ugovora koji su prednik tužitelja i tuženik sklopili nije od značaja za ovaj spor. Samo uzgredno ukazuje se na ustaljenu sudsku praksu koja je na nedvojben način odredila da nedostatak pismene forme u slučaju postojanja usmenog ugovora o zakupu ne utječe na njegovu valjanost (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj U-III/947/2019. od 24. ožujka 2021.)

17. Nadalje, iz nalaza vještaka financijsko-knjigovodstvene struke proizlazi da je prednik tužitelja 2001. godine podigao kredit u iznosu od 51.000,00 EUR za završetak građevinskih radova i kupnju opreme u spornom pogonu. Taj kredit nije otplaćen pa je prednik tužitelja 9. veljače 2011. radi zatvaranja neplaćenih obveza s te osnove uzeo novi kredit u iznosu od 42.000,00 EUR kod Raiffeisenbank Austria d.d. S tim u vezi potrebno je istaknuti i sljedeće:

- banka je kao osiguranje za isplatu tog kredita upisala založno pravo na navedenu kuću, pogon za preradu mesa i dvorište u suvlasništvu tuženika i njegove supruge,
- tuženik, njegova supruga i sin su za taj kredit jamci predniku tužitelja,
- prednik tužitelja nije uredno vraćao ni taj kredit, a 23. prosinca 2013. nad njim je otvoren stečaj,
- tuženiku, njegovoj supruzi i sinu su kao jamcima ovršene plaće te su i nadalje otplaćivali taj kredit, a do 13. listopada 2016. otplatili su ukupno 108.920,21 kn,
- tuženik, njegova supruga i sin nisu kao jamci ostvarili svoje pravo regresa za otplaćeni dio kredita.

Prvostupanjski sud je pravilno odbacio tuženikov prigovor radi prebijanja što međutim i nije predmet ovog žalbenog postupka.

Neovisno o tome, te iako nije od odlučnog značaja, radi ilustracije poštivanja načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba navodi se i sljedeće: - iz nalaza vještaka građevinske struke vidljivo je da bi vrijednost prava korištenja odnosno zakupnine spornog pogona kroz 10 godina iznosila 723.000,00 kn.

Nasuprot tome vrijednost uložених sredstava u taj pogon prema nalazu i mišljenju vještaka financijsko- knjigovodstvene struke iznosi 403.067,14 kn.

Ponavlja se međutim da su od tog iznosa tuženik i njegova obitelj kao jamci, umjesto prednika tužitelja, samo do 13. listopada 2016. otplatili ukupno 108.920,21 kn.

18. U odnosu na žalbene navode da je tuženik sam priznao da je neovlašteno koristio financijska sredstva tužitelja i to za vlastite potrebe, te učinio nespornim da ima dugovanje prema tužitelju u iznosu od 458.915,54 kn ističu se tuženikove tvrdnje iz postupka, kojima to u biti poriče. Međutim tuženik ne spori činjenicu da je

investirao tužiteljeva financijska sredstva u svoju imovinu, ali negira nedopuštenost takvog raspolaganja. Navodi da to nije učinio u vlastitom interesu, već naprotiv, da je pogon izgrađen na njegovoj nekretnini za potrebe poslovanja tužitelja, da iznos od 458.915,54 kn za koji je utužen predstavlja samo formalnu knjigovodstveno evidentiranu vrijednost objekta koja podliježe svakogodišnjem umanjenju vrijednosti zbog amortizacije pa se, kada se ona obračuna, dobije znatno manji iznos od utuženog. Tuženik ističe da u svojim ranijim dopisima nije priznao obvezu prema tužitelju u iznosu od 458.915,54 kn, kako se to iskrivljeno navodi u tužbi, već da je učinio nespornim da je toliko iznosila knjigovodstvena vrijednost ulaganja u predmetni objekt te da je imao najbolju volju da se sporna situacija riješi sporazumno, ali da do toga nije došlo iz razloga za koje on nije kriv.

19. Ovaj žalbeni sud utvrdio je dakle da su prednik tužitelja i tuženik sklopili naprijed opisani ugovor, koji je ujedno i pravna osnova ovog spora, a iz kojeg ne proizlazi osnovanost tužbenog zahtjeva.

Stoga nisu od značaja žalbeni razlozi radi li se u ovoj stvari o ulaganju u tuđu imovinu radi poboljšanja koje izvrši zakupoprimac te da li se to u knjigovodstvu zakupoprimca evidentira kao nematerijalna imovina (kako smatra vještak financijsko-knjigovodstvene struke) ili materijalna imovina (kako smatra tužitelj). Sasvim uzgred spominje se da bi prema nalazu i mišljenju vještaka već 2007. godine knjigovodstvena vrijednost tih ulaganja u tuđu imovinu iznosila 0,00 kn.

20. Zaključno, naprijed iznesena utvrđenja pobijaju odlučne žalbene navode.

Također se navodi da iz stanja spisa proizlazi da se iz izvedenih dokaza ne može utvrditi istinitost navoda tužitelja, a kako je teret dokaza na tužitelju to je i dodatni razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva.

21. Pobijajući odluku o troškovima postupka žalitelj nije ukazao određeno na razloge nepravilnosti ove odluke, a ovaj sud utvrđuje da je ona pravilna, obrazložena i u skladu s odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a i Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/2018) uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: OT).

22. Stoga je žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu te je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a i čl. 380. t. 2. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude te kao u točki II. izreke rješenja ovog žalbenog suda.

Zagreb, 14. veljače 2023.

Predsjednik vijeća
Kamelija Parać

Broj zapisa: **eb319-ad3fb**

Kontrolni broj: **08fc9-83286-768d6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Kamelija Parać, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.